

BENEDYKCYJA (1) *sb f*

A sg benedykcyą.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Błogosławieństwo, znak krzyża uczyniony przez duchownego nad osobą lub rzeczą przy równoczesnym wygłoszeniu odpowiedniej formuły liturgicznej [benedictio in sacris litteris – szczęście, bogosławieństwo Mącz 87a; vulgo benedictio, solennis precatio Pontificis – przeżegnanie biskupie, papieskie, kapłańskie Cn; benedictio Lac śr]: [Szlachcic rzymski Wergiliusz Krescencjusz] Do Papieża ich [Polaków] po benedykcyą doprowadził/ y wżędzie chciał z nimi być/ aby wżyftkim ich potrzebom ząbieżać/ y niedostątki ząłożyć mógł. ReszList 172; [[Uchański] ieżdżił w pofelstwie do Papieża Grzegorza Trzynastego/ z obedyncyą od Krola Stephána/ ktoremu przynioł Miecz y Czapkę do Wilná/ w Roku 1580. Ktemu Benedykcyą/ że mógł przełpiecznie wojnę podnieść na nieprzyaciela Iwána Kniąziá Moskiewkiego. PaprHerby 277.]

Synonimy: błogosławieństwo, pożegnanie.

BZ